

An
de Belgische Dichters.

O Gij, aan Meêrlands eem voor de eeuwigheid gepaard,
Ik Ondek u allen hier, in breeden kring vergaard!
Ik Blijf, eêde kunstenaars, gewijde Harpenaren,
Als waars gij't Godendom, vol eerbied op u staan.

J. Van Duyck

Spes de Belgische Dichters.

Neen! d'edle taal van Nederland,
Dat nooit in 't nachtelijk duister sinken,
Zij ijrig wordt zij voortgeplant,
Schon Maer's wapens om ons klinken.
Woe t'weiflend roofter stormen moog,
Verlichting heft de kruin omhoog,
En drijft ^{uige} ~~het~~ ~~stok~~ ~~rot~~ dat poogt haar glans te fluiten,
Tot in zyn diepste kromten voor.
Triompf! zij zal in België's oord,
De geest der domheid ras in yzer ketens fluiten.

De taal waarin Van Maerlant zong,
Die taal, ja! blijven wij waardeeren.
Bloost gy verfanschten die uw tong
Wants met uw moederspraek te ontzeeren!
U zoud geen vaderlandsch gevoel
Dexiel. Van hier die toets in kool
Op eigen geens voorby den lettertempel streven
En offren op een vreemd altaar:
Voor edler zonen klinkt mijn jaer;
Voor echte belgen is mijn danklied aengeheven.

— Voor u, kunstbreedren, zolt mijn loon,
Voor u, die trots de omwentelingen
De knien buigt voor Miserevas troon,
En 't heerlijkst doelwit blijft voldingen.
U wijd ik mijn erkentlijk haer.
Kan 't zijn? Van zitt den pool der Jman
Waar in u 't ojnroer Jiee, zoo hoog den moed te heffen?
Beploegt gij 't kunstvoels onvermoeid,
Jekoon nergens tak noch stuitje bleit
En hoornen om u heen, de diebre planten treffen?

— Zij ploegt en zwoeft vergeeft! geen vruw
Laes zich in buldreni onweer kwecken:
Den peoldamp overstromt de lussen,
Leen bloem tiers veilig in dees streken.
Ach! ploegt u langer niet in suet:
Lejt dat hee volk uw dienst vergees
En op den arbeid wrokt die jmaektijk vofa wil teelen.
Of koopt gij dan een broostens liest,
Voor wien de ruwarte tydgeess suicht,
Wildadig glimmen zal en koestreni om u jelen?

Wet ja. her rijst dat by vrochted.

Selvrotheid bringe ons troost en regen;
 Hij sticht in België een nieuw gebied,
 En dult haar schatten alomtegenwoordig.

Was zyken tempel opens rij,
 Een eer van taal en poëzij!

Haar ingewyden doen het wierookruur ontbranden,
 't Gewetf viergalme hun blyden zang.
 De ramp breidt omson drift te lang,
 Wij smetten op hun spoor, met nieuwe kunststoffranden.

Op u, o duiktren, rust hun hoop,
 U wachten zij, o saalminnaren.
 Een 't kroost der hel de wanden sloop,
 Helpt pijlers om dien tempel jekaren.
 Bloei daer, brots afgunot, wrok en rijd,
 De stam der letteren, door uw recht.

Bereidigt! Ons zal hij zijn takken wijf verspreiden,
 En waar met zijke vrucht belaan,
 Als Hollands boom verheven staen,
 Van wien de staet onkain, zoo vreed hem heef gefchriiden.

4
Feiisterd.

Bejpsongen door de vlocke Maas,
Ligt Loois en Noord van een gejjelen;
Maer kunstmin woerd de lichten swars
Door Jekusgevaerte en vestingketen.
Weer bieden zij elkaar de hand,
Als kinderen van één vaderland.
In de onverwachte ziel door tijt noch los verbasteren,
Weer streven zij naar 't zelfde doel;
Weer jokers ken 't eigen diiktgerwoel,
Oor spijt van 't lichtschuifrot dat kunsten wreacke en lasten.

ja, met het Noord rijn wij herene
Des batten gunst kan ons bezielen;
't benaerd gessel heft uitgerene
Als wij von Dypolt's outen knielen;
Dier leert op ons verraed noch lutt;
Dier heitt geen kreet van volkentwitt
Oranje, Patriot, heeld, Kabilliaans gezinden
Honnelt dier al tot ein huisgejen
Dier En ^{onterselste} ~~indt~~ van de broedermien
H'neidt herten zacht in eere, en schijpt zij anden tot minden.

57
O Dichtkunst, diebre godinfruis,
Mogt elk nu weten invloed smaken,
Het Wesdrif ¹⁸⁰⁹ ~~vlug~~ de wereld uit,
Men deei geen vorsten - troonen kraken.
Geen slagveld dronke onschuldig bloed,
Elk koning van zijn wettig goed -
Elk volk van heilig recht, zijn zucht en heil behouden.
Gelukkig 's werelds vroegste tijt,
Een ieder bleef der dinge gewijd,
En twist noch burgerwoot, 't drie kleurig doek ontrouwen.

Zy, dichtster, richt u naar die wijt.
Nij, die uw heiligdom mag nadren,
Smaekt een zalig paradijs -
Wervindt er de zendragt onzer vaderen.
Wan sijnmen waren om u heen,
Van jeugd en grijsheid aangebeen.
Hoe jubelen juichen zij om al uw glans en glorie!
Zij dringen 't nieuw gedenkboek in,
En lezen, vroeg verruikt van zin,
Uw diebre namen zeels geboekt in 's lands historie.

6

Daer, Hofman, blinkt ge, als eerste don,
In onze dagen v'goreken.
Uw roem zat op den Helicon,
Bij 't jongste natuuroost zijn te lezen.
O Lambin, Petrus liefdings zoon,
U siereu Ekemes Lauwen schoon,
In 't loflijk woestebperk tot dertigmaal gewonnen.
De simpel mes geen minder gloos,
Bedroeft gij 't Dichters glorie spoor,
Telend niet laet een kreun mes vracht van eersfontnen.

Vaest hen vertrouwt 't geschiednisblad,
Den lange rij van Latre neven,
Die 't vaderland een rijken s'hat
Van roem en uwtropkeim geven.
Van Willems klimt de huister op,
Verviers praect op Parnasus top,
Bedroont als dichter en als echte vaderlander.
By D'huylter, Vrijsen, gij Romier,
Beringers stas de gouden liex,
En plant in vasten geon ~~de vrouwen~~ eersfontnen.

8

De Vos 'k vergeet uw vernam niet,
De Potter 'k zal uw roem niet zwijgen
Gij doet ons menig treffend lied,
Liefstredend naar den boogen stringen.
'k prijs Wyllie's, tooverroede leed
'k acht Meynon's lieflijk maetsgeluid.
Overduidelijk ringt Van Loos, gy Cracco's stem uw zang
Op Engelenboom. — Een nieuwe zij
Van jonge Dichtren naders mij,
Die op vergoede wys der Barden lied vervangers.

Wie prijkt aan 't roofs van deren stas?
Wie is hij die zijn stoute klanken
Van Nederland bewonderen doet,
Wiens Genius wij allen danken?
't is Belgie's jonge Bidderdijst
't is Pirau, de roem van 't kunstwerijst.
Uw naem Van Duijse stroomt schelkklankend van mijn sporen,
O edle, lieve Belg, uw lof
Biedt ons een onuitputbare stof!
Verhef, verhef u, sticht, o bloem der harpenaren!

* Offchoon de gevoerde eide van M. d. Wyllie, hoofman
der maetschappij van Rhetorica, nu morgen niet, alhier, hem reeds lang
de lieve kuis doen weghangen, moet ik zijner dichtertijre verdiensten
en voortdurenden kunstvoer, de verschuldigde hulde brengen.

8.
By Blommaert, volgt zijn troeten op;
De taal van Voorlans zonsk naar 't duister,
Sij gaeft het ^{nachtlijk} spook des nachts den fetsog,
En kuisst naar stout in nieuwen luister.
Leere straelt in heldren glans,
Men Vlaendrens blyden lettertrans:
Als Collens weet zijn toon de zielen in te kalen.
Wel u, vereende vriendentrits,
Sij blyst en praelt of, Jindus Spits,
In 't oog van 't vaderland, gelijk drie sonnestralen.

U, roem ik Kens en Ledegant,
U, mag 't lands eeretroon beproeven.
Sij Vlaemijnt, spoot ons een tot danke,
Als gy den zilveren toon liet hooren.
Verkef u, Doornaert, of, uw kunst,
Sij smaekt der rimpfen sooge gunst:
* Vaest onken vester mag uw elpen citor klinken.
De jaegher, Thuygelace, u noem
En wen fier, uw beider roem
Hein wy in zilveren glans, als heldre, starvend blinken.

9
By, hoop en lust van 't Regiment,
o Dichters, ja wy sien u bleiven.
Over ons met den eed van Hannibal,
Dat ge eeuw'g voor haar dienst zult gloeyen.
Van schuffelen dwang en kluisters vrij,
Jreelt stuit Civitas kroost op sij.
Voo geveit u 't vaderland, bereygt als geveit mannen,
Die met De Ruiters heldenmoed,
En Wilma's bruischend vuer in 't bloed,
Voor waerheid, deugd en kunst, de dwitsche jnaren spannen.

Wesf Mollans, Vondels opgewekt,
Dijn Rembrants, uit zijn schoot geproten,
De kunst, die hun tot luister strekt,
Wesf hier haer eerste straal geschoten.
Hier klont de rang in Maerlants mond,
Oer Coornhous nog den toon verston;
Hier bloude Bijns, oer men de Gesfchades rouwde,
Hier haerde Rubens grootsch penzeel,
Bewondring aen elk werelddeel,
Oer men in Datos taal, een tweede Appelles rouwde.

Der vaderen roem strale op u neus
 Hun verering doe uwe eereucht dwelken.
 Betwist den Bas de us geveende eers,
 In 't kunstperk u roemuit te smellen.
 Ja, Diablen blaas van eide spijt,
 Voelt, voelt, wiens waardig kroonst gy zijt.
 Jreft een! Jreft moedig een, om de eer, kroon te herwinnen,
 Als 't ufdel van uwe vorgefucht.
 Een stijd! kampt onverzege, u waakt
 De palm der zegpraek, by 't hoor der zanggodinnen.

Mis 1833

Maria Doornaghe